

[Axel Dam.]

Med dette Ønske skal jeg anbefale Lovforslaget, ganske vist ogsaa til hurtig, men fremfor alt til en grundig Udvalgsbehandling. Naar jeg har lagt Beslag paa saa lang Tid for at fremsætte Enkeltheder, er det, fordi jeg maa gøre det her, da jeg jo ikke har nogen Adkomst til at komme ind i det Udvalg, der skal behandle Lovforslagets Enkeltheder.

Hans Rasmussen: Jeg deler ganske de Betragtninger, der er kommet til Orde fra forskellige af de foregaaende Talere i Retning af at faa tilvejebragt en ny Straffelov, der i størst mulig Udstrækning kan siges at følge med Tiden. Men lige saa vigtigt som en saadan Straffelov forekommer mig at være, lige saa vigtigt er det, at det, man kalder den almindelige Praksis med Hensikts paa Lovenes Benyttelse og hele Systemets Brug, ogsaa følger med Tiden.

Naar jeg nævner dette, er det for at faa Anledning til at pege paa den hidtidige Praksis for Myndighedernes Forhold til de Mennesker, der overtræder Lovene. Jeg tænker her paa Politiets Stilling til dem, der gør sig skyldige i Tyveri, og jeg tænker paa den Stilling, man hidtil i udstrakt Grad har indtaget overfor dem, der gør sig skyldige i Bedrageri. Vi har paa dette Omraade oplevet — og oplever det stadig væk —, at der gøres ihærdige Anstrengelser fra Myndighedernes Side for at faa fat selv i dem, der har begaaet de mindst omfattende Tyverier, medens der synes at være en betydelig Overbærenhed, for ikke at sige Ligegyldighed, i Retning af at gøre Ansvar gældende overfor dem, der gør sig skyldige i Bedragerier.

Denne Praksis forekommer det mig, at vi bør søge at faa gjort et Brud paa, og naar jeg tillader mig at nævne Spørgsmaalet her, er det for at afæske den højtærede Justitsminister en Udtalelse om, hvorvidt man kan vente Medvirken fra hans eller Ministeriets Side til at komme over til en Praksis, der mere svarer til vor Tids Opfattelse paa dette Omraade. Thi det er min bestemte Overbevisning, at er der noget, der er egnet til at nedbryde Retsbevidstheden her i Landet, er det det, at Befolkningen er Vidne til den Jagt, der sættes i Værk for at faa fat paa de smaa Tyve, medens der intet gøres, før der foreligger en bestemt Anmeldelse, naar Talen er om store Bedragerere. Det er min Opfattelse, at meget gik i Stykker i Folkets Retsbevidsthed under Nandrup-Affæren, for at nævne et bestemt Tilfælde, idet denne Sag først

blev taget under Behandling af Myndighederne, da en ung Student dristede sig til at tage Affære. Vi saa i øvrigt, at den paa-gældende fik en god Portion Uvillie imod sig i Anledning af det Skridt, som hans Retsfølelse drev ham til at foretage.

Jeg vil henstille, at vi gør Forsøg paa, samtidig med at vi nu behandler Spørgsmaalet om en ny Straffelov, ogsaa at ændre den Praksis, vi paa det her nævnte Omraade har været inde paa gennem Aarene. Sidste Sommer lagde jeg Mærke til et Tilfældeovre i Aarhus, hvor Myndighederne tog Affære. Der var Tale om en større Bedragerisag, og da jeg saa, at der i dette Tilfælde blev taget Affære, spurgte jeg mig selv, om det mon betød et Brud med den hidtidige Praksis. Jeg ved ikke, om der laa noget saadant i den Optræden, der blev udvist den Gang, men jeg vilde ønske, at det var Tilfældet. Imidlertid har jeg ikke senere set Eksempler paa, at man virkelig er slaet ind paa en nyere og mere tidssvarende Praksis paa dette Omraade, og det er derfor, jeg benytter denne Lejlighed til at røre ved Spørgsmaalet, og jeg beder den højtærede Justitsminister sige et Par Ord om sin Mening herom.

Saa vil jeg gerne med et Par Ord berøre Spørgsmaalet om Myndighedernes Stilling til Arrestanter, til de Mennesker, der er berøvet deres Frihed, og her tænker jeg i ganske særlig Grad paa Varetægtsfangers Adgang til at sætte sig i Forbindelse med Omverdenen. Det er klart, at de Mennesker, der bliver berøvet deres Frihed og puttet i Arrest, ikke kan have den samme Adgang til at sætte sig i Forbindelse med Omverdenen, som medens de var fri; det siger sig selv, men Spørgsmaalet er alligevel, om man ikke i de Regler, der gælder paa dette Omraade, er alt for streng.

Fangernes Adgang til at sætte sig i Forbindelse med Omverdenen bestemmes i sine Hovedtræk i Retsplejelovens §§ 738 og 784, men disse Lovparagraffer giver kun Rammen, indenfor hvilken man har at bevæge sig. Paa dette Omraade gælder, saa vidt jeg kan skønne, endnu i Hovedtrækkene Forordningen af 7. Maj 1846, altsaa en ret gammel Bestemmelse. Det er muligt, at der paa forskellige lokale Omraader er truffet særlige Bestemmelser af Fængselsmyndighederne, muligvis godkendt af Ministeriet; jeg ved det ikke, det er muligt, at der hist og her anvendes en noget mildere Fremgangsmaade end den, der er opstillet i den nævnte Forordning af 7. Maj 1846, men selv om dette maatte være Tilfældet hist og her i Landet, er jeg tilbøjelig til at